

udredes alene af Beboerne paa Stedet, og at det ogsaa af denne Grund maa anses for betænkeligt at gribe for stærkt ind i de lokale Myndigheders Bestemmelsesret.

Men denne Selvbestemmelsesret er allerede nu ikke uden Indskrænkninger. Dels er der i visse Tilfælde fastsat Mindstehonorarer, og dels er der opstillet Honorarklasser, som skulde gælde for nogle Kirkebetjente og kan anvendes for andre. Endelig har man, hvor disse Honorarklasser er bragt i Anvendelse, følt sig saa stærkt bundet af dem, at man end ikke har ment at kunne yde en Kordegn Kontorgodtgørelse udenfor Honoraret. Det vil derfor i alt Fald være begrundet at opstille Retningslinier, ændre Minimumssatser og give Beføjelser, hvor disse savnes.

Det er sikkert uundgaaeligt, at der fremkommer Uligheder, naar Bestemmelserne skal overlades til de mange Menighedsraad; i mange Tilfælde bør der maaske ogsaa være Uensartethed med Hensyn til Aflønningen, nemlig fordi Tjenesteforholdene er vidt forskelligt ordnet, ligesom de paagældende Samfunds Betalingsevne og det almindelige Lønningsniveau paa Stedet kan være forskelligt. Men selve det anvendte System indeholder Mangler. En Minimumssats kan, naar den skal gælde for forskellige Forhold, have en betænkelig Virkning i Retning af at trække Betalingen ned under det rimelige, og de i sin Tid fastsatte Satser maa naturligvis i det store og hele nu være for lave. Man skal i denne Henseende blot nævne Honoraret 50 Kr. for Kirkebylærer-Tjenesten. Systemet med Honorarsatserne er, selv om der er 7 forskellige Satser, for stift, idet Springene er ret store, og der ikke er Mulighed for at give Alderstillæg. Endvidere ligger Ordningen med Hensyn til Dyrtidstillæg uensartet, idet der til de i Honorarklasserne nævnte Honorarer ydes et Dyrtidstillæg, der hvert Aar fastsættes paa Finansloven, medens der iøvrigt ikke findes generelle Regler om Dyrtidstillæg, og saadant Tillæg i Praksis er givet efter meget forskellige Principper; i denne Forbindelse skal nævnes, at visse af de tilsvarende Honorarer i Hovedstaden suppleres med et Dyrtidstillæg paa 69 pCt., medens det sædvanlige Honorartillæg jo er paa 35 pCt. Og iøvrigt er Ordningen med procentvise Dyrtidstillæg ikke tilfredsstillende i alle de heromhandlede Tilfælde.

Efter Kommissionens Opfattelse lader der sig for Behandlingen af disse meget forskelligartede Forhold opstille følgende Retningslinier:

1. I en Række Tilfælde synes det efter de for Kommissionen foreliggende Oplysninger paa Forhaand, at Betingelserne for at lade den paagældende Stilling være en Tjenestemandsstilling foreligger. Det maa hertil udkræves, at den, der beklæder Stillingen, varigt og som Livsgerning har Ansættelse i denne Stilling, der altsaa maa beslægtet hans Arbejdstid og Arbejdskraft i et Omfang, der svarer til, hvad man almindeligvis kræver af Tjenestemænd i Statstjenesten. Men naar denne Forudsætning er og til Stadighed vil være opfyldt, vil det ogsaa være rigtigt at anvende Tjenestemandssystemet med en fast Lønning, stigende med Alderstillæg og suppleret med de almindelige Tjenestemandstillæg. Endelig synes det rimeligt til disse Stillinger ogsaa at knytte de pensionsmæssige Goder, der hører til Tjenestemandsstillinger.
2. Foreligger de anførte Forudsætninger for at benytte Tjenestemandssordningen derimod ikke, navnlig fordi der maa siges kun at være Tale om delvis Beskæftigelse, der varetages ved Siden af en anden fast Stilling eller frit Erhverv, maa Aflønningen naturligt ordnes gennem Ydelse af et Honorar. Inden for denne Gruppe kan der dog igen sondres mellem 2 Arter af Tilfælde.
 - a) Hvis en Lærer i Folkeskolen har overtaget kirkelige Forretninger og i denne Anledning har fast Timenedsættelse og dertil svarende Nedsættelse